

Diana-Florina Cosmin
redactor-șef

Povestea unei revelații

Cover-story-ul acestui număr are ca temă Grand Prix-ul de Formula 1 de la Monza, despre care povestim de la fața locului, din tribuna oficială Pirelli, unde i-am discutat, preț de 53 de ture, pe oamenii care asigură, din 2011 încoace, singura componentă a cursei care atinge asfaltul: anvelopele.

Din *lounge*-ul privat în care se învârt oameni-cheie din Formula 1, raliul se vede altfel, asta neînsemnând doar un plus de claritate, ci și mai multe întrebări și dileme decât ai putea avea vreodată în fața televizorului. Și, privind în jur, la oamenii de business, de sport și la *cafe-society*-ul cu care am împărțit adrenalina momentului, mi-am lămurit multe dubii și aspirații personale legate de „*good life*”-ul despre care scriu de mai bine de patru ani încoace.

În drum spre Monza și mai ales în timpul raliului mi-am dat seama că am ajuns la acel nivel de luciditate - ca să mă feresc de prețiosul „înțelepciune” - la care știu exact ce înseamnă „viața bună” pentru mine și, mai ales, tot ce nu înseamnă și nici n-ar trebui să însemne. Am constatat că sunt puțin mai cârcotașă ca de obicei, însă doar un pic, cât să nu mă încânt din orice fleac; că sunt nițel mai circumspectă, dar nu atât cât să nu pot oferi prezumția de nevinovăție cui o merită și, mai ales, că reușesc să văd mai ușor demarcația între sinceritate și marketing, între business și vocație, între ce mă reprezintă și ce nu mi-aș dori - cu mâna pe inimă - să mă reprezinte niciodată. Înconjurată de oameni cu anvergură, din toate punctele de vedere, mi-am dat seama unde mi-e locul în lumea despre care scriu și mi-am dezamorsat multe mituri, după cum veți putea citi pe larg în articol.

Cea de-a doua parte a revelației mele s-a produs în timpul călătoriei în sine, și ține de ceea ce am început să numesc „paradoxul avionului”: cu cât depărtarea de pământ e mai mare - cam 11.000 de metri - cu atât mai concretă e viziunea mea despre toate lucrurile pe care pur și simplu nu reușesc să le văd, să le conștientizez sau să le cântăresc atunci când mă aflu la nivelul lor și mă plimb printre ele.

În timpul unui zbor cu avionul îmi editez cel mai ușor și eficient viața, selectând lucrurile care nu-mi plac, dând *click* pe ele - ca și cum ar fi doar fotografii nereușite sau mișcate din fișierul de instantanee al telefonului mobil - și apăsând *delete*. „Ești sigură că vrei să ștergi asta?”. „Da (evident, cum de n-am făcut-o mai devreme?)”

În avion, „ceea ce vreau” și respectiv „ceea ce nu vreau” ies din sfera jocurilor complicate, de nuanțe și variabile, devenind o structură binară de „da” sau „nu”. Nu știu cum se face, dar - deși sunt înconjurată de nori - din avion nimic nu se vede gri în viața mea. Doar alb și negru. Da sau nu. Vreau sau nu vreau. Îmi place sau nu-mi place. Fug sau rămân. Ca atunci când te uiți de sus la un puzzle așezat pe masă, cu piesele împrăștiate care-ncotro, și cu luciditatea migăloasă a jucătorului începi să iei o piesă de aici, alta de dincolo, și să le așezi acolo unde se potrivesc, chit că asta înseamnă să scoți altele, să-ți umpli pumnul cu bucățele care nu se îmbină defel și să rămâi, temporar, cu locuri goale, pustii, vacante. Exact ca într-o cursă de Formula 1, unde un culoar liber poate însemna cinci fracțiuni de secundă în drumul spre podium, golurile pe care le facem periodic în viețile noastre nu reprezintă decât un pretext pentru posibilități nelimitate. □